

VITÉZI TÁJÉKOZTATÓ

Karácsonyi levél

Aldott Karácsonyi Ünnepeket!

Úgy szerette Isten a világot, hogy
egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz
őbenne, el ne vesszen, hanem örök
élete legyen. János 3, 16

KARÁCSONYI KÖSZÖNTŐ

Tisztelt Nemzetes Hölgyek, Nemzetes Urak, Kedves Rendtársaim!

Magas rangú egyházi méltóságok: Dr. vitéz Bábel Balázs kalocsa-kecsméti érsek, vitéz Szenn Péter horvátországi református püspök; Dr. vitéz Darvas Kozma József pápai kanonok, vitéz Monostory Marcell görögkatolikus parókus küldte el hozzánk adventi üzenetét. Azzal a rendíthetetlen hittel és meggyőződéssel, hogy gondolataik hozzásegítenek az európai keresztény megújulás és egység megvalósításához, ajánlom figyelmetekbe ezeket az intelmeket.

Az egyházi méltóságok üzenetéhez hozzátenném: nekünk vitézeknek egyértelmű kötelességünk az a Szent István-i elképzelés, mely szerint Közép-Európa népeit a kereszt jelével kell egyesítsük. A feladat nem egyszerű, hiszen a történelem során mindent megtettek ezen népek egymás elleni uszítása érdekében. Az adventi időszak alkalmas arra, hogy az isteni akarat jegyében elmélyüljünk magunkban és több száz éves sérelmeinket félretéve nyújtsunk baráti jobbot a hozzánk hasonló gondolkodású nemzeteknek.

Olvassuk szeretettel rendtársainknak azt a két írását is, melyek egyike az átélt súlyos történelmi korszakra emlékezik, a másik keresztényi/keresztyéni életünk szép hagyományait eleveníti fel.

Minden megpróbáltatásunkban és örömünkben a középpont a Megváltó születése, a megbékélést jelentő ünnep, a mi megtartó hitünk.

Ezekkel a gondolatokkal kívánok Áldott Békés Karácsonyt.

vitéz Hunyadi László főkapitány

Adventi, év végi jókívánság

Advent a várakozás és felkészülés időszaka Karácsonyra, Krisztus urunk születésére. Jézus békét, boldogságot és szeretetet hoz minden ember szívébe, aki befogadja Őt.

Nyissuk ki szívünket, lelkünket mindezek irányába, legyünk jobb emberek, figyeljünk jobban egymásra, rendtársainkra, nemzettársainkra és így várjuk az Úr eljövetelét.

Kívánok minden rendtársamnak-családtagjaiknak, minden igaz magyarnak és igaz embernek

Áldott, Békés Karácsonyi Ünnepeket és Boldog Új Évet.

Rendtársi tisztelettel

vitéz Lázár Elemér
Erdély országos törzskapitánya,
helyettes főkapitány

A karácsony örök üzenete

Van-e még értelme boldog, békességes és áldott új esztendőt kívánnunk?

Érseki szentmise, Kalocsa, Szent István-napon

Tavaly óta mintha rosszabb lenne a világ. A bűn botrányig ért, a korrupció előnti a közéletet, a bíróságok csak a jéghegy csúcsát hozzák napvilágra, a közbiztonság a mi megyénkben is katasztrofális, védtelen emberek, öregek vannak kiszolgáltatva. Megtapasztaljuk azt az örületet, ami a plázák körül a karácsony előtti időben a vásárlás szenvedélyétől hajtva úzi az embereket. Jézusnak nagyon kemény szava lenne ehhez a világhoz, mert ilyenfajta ünneplésünkkel elhomályosítottuk a szabadító örömhírt. Az ajándékok tömege, a szentimentális hangulatok, a karácsonyi show-műsorok elfordították tekintetünket az örömhír lényegéről, amelynek végén az eredmény csömör és nem öröm.

És mégis!

Karácsony a boldog ígéret ünnepe a szenvedéstől tépázott világ sötét képeivel szemben. Ünnepe, mely fölemel és bátorít minket. Az angyalok ezt a hallatlan örömhírt hirdetik a pásztoroknak: „Ma született a megváltótok, ő a Krisztus, az Úr”. Ő megváltást, életet, üdvösséget, jövőt hoz mindenki számára. Ez az üzenet ma is ellene mond a mi várákosításunknak. Jézus a szegényeknek, a lenézetteknek, vámosoknak és bűnbánóknak hirdette Isten Országának örömhírét. Hirdette, hogy sebeik be fognak gyógyulni, könnyeik föl fognak száradni. Ők Isten irgalmának első számú címzettjei. Ha valaki megszólítottának érzi magát, akkor tudhatja, hogy az örömhír neki is szól. A karácsonyi örömhír arra hív minket, hogy hagyjuk magunk mögött az oly gyakran hamis, károsodott és kicsinyes életünket. Arra hív minket, hogy a pásztorokkal együtt induljunk el a Gyermekhez, aki új kezdetre képesít minket.

Arra hív minket, hogy legyünk részesei Isten megváltó szeretetének, és a jövőben tegyük szabaddá magunkat az üdvösségre és mindarra, ami a szegényes jászolban testet öltött.

Isten azonban nem erőszakos. Ő nem kényszerít és nem erőltet. Az ő ereje a gyermek tehetetlensége. Ő szolgaként jelent meg, mellettünk áll és a mi terhünket hordozza.

Az evangélium reménye azonban ebben a világban a mi szívünk megtérésével kezdődik. Sarkosan fogalmazva mondhatjuk: Isten ma is ki van szolgáltatva a mi elfogadásunknak. Ahogy akkor sokan elutasították, úgy teszik ezt ma is, még akkor is, ha külsőségekben karácsonyt ünnepelnek.

Isten szeretete velünk akar lenni életünk konfliktushelyzeteiben éppen ott, ahol sötétség van, ahol gondok és problémák gyötörnek bennünket. Krisztus születésének evangéliuma nem csupán egy régmúlt történelmének felidézése. Ez az égi üzenet azonban nem tárolható kihasználhatatlanul. Még a Biblia lapjai is életelen betűk, ha nem szólítanak meg személyesen bennünket. Hagynunk kell, hogy megragadjon a jászol Gyermek, és a kereszt Embere. Legyen számunkra karácsony megváltó valósággá, találjon bennünk viszszeangra az Isten szava, és nyissunk ajtót neki, ha kopogtat. Ekkor Jézus Krisztus képére formálva valóban új embereké válhatunk. Hívőkké, akik sugároznak valamit abból az örömhírből, amely 2019 évvel ezelőtt Betlehemben világra jött.

Ezekkel a gondolatokkal kívánok a Vitézi Tájékoztató lap olvasóinak lelkiekben igényes, bensőséges karácsonyt és áldott új évet.

Dr. Bábel Balázs
kalocsa-kecskeméti érsek

Isten munkálkodó szeretete

Mert a nekünk adott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak, eszerint szolgálunk is: ha prófétálás adatott, akkor a hit szabálya szerint profétáljunk, ha valamilyen más szolgálat adatott, akkor abban a szolgálatban munkálkodjunk: a tanító a tanításban, a buzdító a buzdításban, az adakozó szerénységben, az előljáró igyekezettel, a könyörülő pedig jókedvvel. (Róma 12,6-8)

Fotó: reformatus.hu

Szeretett Testvéreim, akik az Úr Jézus Krisztus születését ünnepeljük karácsonykor!

Furcsa hiányosságok jelennek meg a mai ember fejében, majd divatként széleskörben. Nem társadalmi kritikát kívánok megfogalmazni, inkább buzdítást, hogy komolyabban vegyük azt, hogy kik vagyunk.

Giccses csillogás és gagyi idegen szövegű zenék érzelmi nyomása alatt nehezedik ránk a céltalan szeretet ünnepe, amelyen belül divatként mutatkozik meg a szeretet ünneplése.

A szeretet általános fogalom kíván lenni a divat szerint és belső tartalom nélkül, nehogy ezzel másokat sértsünk, küllemében hivalkodóan kényszerít egy feldobott lelki állapotba, hogy vásárolj! Vásárolj ajándékot! Ne törődj értelemmel, véletlenül sem szükséggel, hanem költs! Azt is, ami nincs, vegyél fel kölcsönt!

Ugyanakkor van, és kell is legyen egy egészséges családi közeg és erre való igény, sőt azokról se feledkezzünk meg, akik évente egyszer, pont karácsonykor eljönnek templomba. Látszólag két különböző világ, de ez sajnos lassan keveredik, és ez nagyon veszélyes. Mostanság ismerkedtem meg az ajándék-követeléssel, elvárással. Egy ember a vélt adósságát akarta behajtani másoktól ajándék formájában. Értelmetlenség!

Tudjátok, az ajándék szerintem az, amit nem is várnál, de ha megkapod, nagyon nagy örömöd van. Nem tudom, de ahogy korosodom, már csak az számít, hogy karácsonykor együtt legyen a család, a bővöd esti - szentestei istentisztelet - után szokásunk szerint egy jó halpaprikás mellett körül üljük az asztalt és végignézek a szeretteimen. Hálát adok Istennek ezért a hatalmas ajándékért. Örömmel, meghatódva nézek magam körül, amikor anyanyelvünkön énekeljük a karácsonyi énekeket a családdal a fenyőfa mellett. Összegez az ember ilyenkor, örül, hogy Isten megadja a családot, egészséget, és hogy láthatom, mi is a legnagyobb boldogság, amit emberileg kívánhatok magamnak.

Háttérbe szorul az évközi mindennapi herce-hurca a gyerekekkel, házastárssal, szülőkkel. Családfőként látom a vidám arcokat az asztal körül, érzem az ajándék boldogságát.

Az ajándék, hogy Isten adta az Ő egyszülött Fiát erre a világra, aki az Ő szeretetét testesíti meg előttünk, mutatja meg kegyelmét.

Ne divatozz, ne keress könnyebb megoldást, hanem adj hálát azért az életért, amit Istentől kaptál a Szabadítóban, aki nem csak reményt ad, hanem bizonyosságot.

Felüdíti a lelket, hogy te testvérem igenis érsz valamit, nem is akármit, Isten kegyelemben akar részesíteni téged Fia által! Sőt - ki ezt nem csak érzed, hanem éled is a kapott kegyelmi ajándékaidat, nem önzőn, „drágaságként“ megélve azokat, hanem hálaáldozatként Isten irányába, neki tetsző életet akarsz élni, osszad ezt!

Hogy életteddel hirdesd Isten nagyságát, mert gondviselésében vagy. Hogy a benne vetett hit szabályai szerint élj, mert az jó, és szeretnéd, hogy szeretteid is ebben a jóban részesüljenek.

Mivel életünkben érezzük a mi Istenünk munkálkodó szeretetét, ezt hirdetni is akarjuk felebarátainknak.

Hiszen Isten szeretetét hitbéli bizonyágtételeink, cselekedeteink által hirdetjük, és ekkor azok csak szaporodnak. Közben ügyelve az egyszerűsége, amit élénk ad a mi Istenünk a bor és kenyér formájában az Úr asztalán karácsonyi úrvacsorás istentiszteleteinken: megkönyörült rajtunk az Isten és gondviselésében megtart.

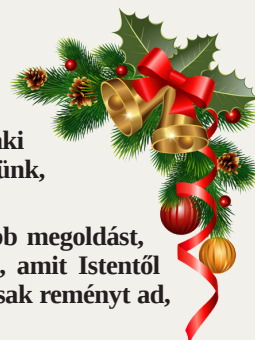
Éljetek szeretett testvéreim a jóval, osszátok azt egymással, amit Isten áldásként ad életünkre. Így éljük napjainkat jókedvvel, bőséggel, a lelki ajándékokban Krisztus követésében!

A szeretet ne legyen képmutató. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz. Örüljetek az örülőkkel, sírjatok a sírókkal. Ha lehetséges, amennyire tőletek telik, éljetek minden emberrel békességben. Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval. (Róma 12:9,15,18,21)

Istentől gazdagon megáldott, békés karácsonyt!

Szenn Péter
református püspök

Karácsony egy szívről beszél

Fotó: Lisztes László

Olyan szép a karácsony. Ekkor a szeretet fénye ragyogott fel szomorú földünkön. Azóta Jézus születésekor jobb embereknek, értékesebbnek érezzük magunkat. Látjuk és átéljük, hogy bennünk még él az igaz, a jó, a szép és a szent tisztelete és vágya. És ez nem hangulat csupán, hanem a valóság.

Jézusban istengyermekek vagyunk.

A múlt század elején élt neves indiai vándorprédikátor, Szadhu Szubdar Szingh (1889 – 1929) mondta el az alábbi történetet: Egy királynak nagyon művelt minisztere, az ország népe előtt bátran megvallotta, hogy hisz Jézus Krisztusban, aki azért jött a világba, hogy megmentse bennünket a bűntől és a haláltól. A király azonban ezt nem értette. Okoskodva megkérdezte:

„Ha valamit akarok, akkor parancsot adok szolgálóimnak, és ez elegendő. Miért kell a Királyok királyának személyesen eljönnie e világra?” - A király el akarta bocsátani kereszténnyé lett miniszterét. De mivel nagyon tisztelte, megígérte, hogy megkegyelmez neki, ha e kérésére meg tud válaszolni. A miniszter 24 órát kért és azt ígérte, hogy meg lesz a válasza. A király rábólintott.

A miniszter magához hívatott egy ügyes fafaragó mestert. Megbízta azzal, hogy gyorsan készítsen egy bábút, de ügyeljen arra, hogy pontosan olyan ruhába öltöztesse, mint amilyenbe a kétéves királyfi jár. Másnap a király és kísérete sétahajózásra indult. A fafaragó a miniszter utasítására a bábút a folyóba dobta. A király abban a hitben, hogy a fia esett a vízbe, utána ugrott. A miniszter erre megkérdezte, miért akarta a saját kezével kimenteni a fiát, hiszen egyetlen utasítására kimentették volna a szolgálók.

„Mert az apai szív nem tehetett mást” – hangzott a felelt.

„Isten nem elégedett meg azzal, hogy csak üzenetet küldjön az embereknek, – magyarázta a miniszter – végtelen szeretete arra készítette, hogy megmentésünk végett személyesen jöjjön le a mennyből.” (Gyűrű Géza nyomán)

„Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen!” (Jn 3,16) – így vall Jézus a mennyei Atyáról, és önmagáról meg így:

„Én azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen” (Jn 10,10).

Jézus mindezt értünk tette, mert az isteni szív nem tehetett mást! Ő lett emberré és lett az Atya üzenete számunkra. Benne tükröződik az Atya teremtmény és üdvözítő

szíve. Ezért Krisztus az emberiség világossága. Mindazok, akik hittel befogadják őt, azok egyesülnek vele és lesznek Isten gyermekeivé, akik öröklék az isteni életet. „Mindnyájan az ő teljességéből részesültünk, kegyelmet kegyelemre halmozva. Mert a törvényt Mózes közvetítette, a kegyelem és az igazság azonban Jézus Krisztus által lett osztályrészünk (Jn 1,1-18).

Isten szeretete láttán, senki kétségbe nem eshet. Hitelenségre senkinek nem lehet oka, mert az Isten végtelenül szeret. Ha sorsunk néha másképpen alakul, mint ahogy azt mi szeretnénk, egy pillanatra se veszítsük el a reményünket, mert dolgaink nélkül is szeret az Isten.

Néha az emberek vagy emberi tömörülések szeretetlensége miatt szenvedünk, akkor nézzünk az ég felé és örvendjünk annak, hogy szenvedve is szeret az Isten. Lelkünk belső otthonában hasonlóan szól hozzánk: Nézd, testvérem, a betlehemi istálló szegénységében istenemberi szívem értetek dobog! Értetek vállaltam a keresztet, hogy életemet megosszam veletek, és nektek örök életetek legyen. Ne féljete! Bizzatok bennem, én legyőztem a világot. Veletek vagyok mindennap, a neveitek fel van írva a mennyben!

Dr. Darvas-Kozma József
pápai káplán, plébános

Karácsonykor

Harangok zúgnak,
Szent igék szólnak
Imádság szárnyán,
Szíveknek vágyán

Zsoltárok hangján,
Szeretet hídján,
Bocsánat útján
Mennyben jár az ember

Dömötör Tibor

Mi viszi el a mai embert a Megváltóhoz?

Kedves Nemzetes Uraim, Nemzetes Hölgyeim Krisztusban!

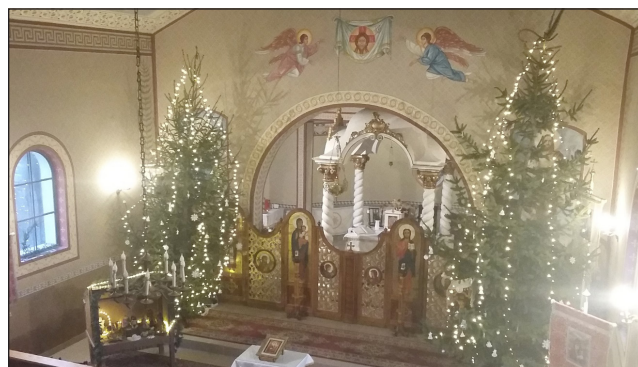
Sokszor nyugtatom a szemem a karácsonyi ikonon, s a kép hangulata valami mély nyugalommal tölt el, hat rám - békét, örömet érzek a szívemben. De ugyanezt éljük meg, amikor a betlehemet, a Szent Családot látjuk meg akár bevásárlóközpontokban, akár utcákon, tereken. Ott is ez a nyugalom fogad minket, s a látvány a hétköznapi forgatagából a betlehemi csodába invitál minket.

Egy alkalommal ugyanígy nézegettem az ikont, – a Szent Családot látom, az angyalokat, a pásztrokat, a csillagot, az állatokat, a barlangistállót, a három királyt, – s a három királyon gondolkodtam el, alakjuk szinte megelevenedett előttem. Azon gondolkodtam, hogy ők miért indultak el Betlehembe. Biztos hallottak valamit a próféciaikból, vagy valamilyen sugallatot értettek meg, de ennek ellenére tovább foglalkoztatott: vajon milyen érzésekkel indultak el, milyen kérdések mozgatták őket, csupán a kíváncsiság, vagy a hódolat? Mi mozgathatta őket, hogy otthagyják a biztonságot adó palotájukat, a szolgasereget, a kényelmet, s vállalják a veszélyt, a hideg éjszakai utazást. Ismerhették egymást, barátok voltak vagy vetélytársak? Hol ismerkedtek meg? Nem tudjuk, de összekötötte őket az Ég és Föld Királyával való találkozás reménye.

Ezen tűnődve, azon gondolkodtam, hogy a mai embert, legyen az „király” vagy „pásztor”, szegény vagy gazdag, legyen bármilyen ember, MI

VISZ EL a Megváltóhoz, Jézus Krisztushoz? Mi viszi el Betlehembe? Ma, amikor viszonylagos jólét van, amikor van terített asztalom, amikor van több ruhám, amikor sok mindent meg tudok vásárolni, – elvisz a hála érzése Betlehembe, a templomba, a kápolnába, s hétről hétre köszönetet mondok vasárnaponként az Istennek.

Anarcsi templombelső karácsonykor

– S mi viszi, mi viheti még a mai embert az Istenhez??? – A mai embert, aki oly sok mindent el tud intézni, meg tud oldani, aki kényelmesen él. Akinek annyi minden fontos és csak a maga erejében bíz, mi viheti még? Erre lehet egy válasz, amit kórházlelkészként sokszor megtapasztalok a betegágyaknál, hogy a betegség egy nagyon különös állapot. Amellett hogy rossz, – gondolkodásra kényszeríti az embert. A betegség ugyan velem történik, de tőlem független, nem tudok neki parancsolni, velem történik, s mégis idegen tőlem. Nem akarok beteg lenni, de mégis foglyul tud ejteni. Miért nincs hatalmam a betegség fölött? S az ember elindul egy szellemi – lelki úton, mert élni szeretne, gyógyulást keres.

Lehet, hogy a betegség egy csillag, ami rámutat egy útra, mert amin vagyok, az nem jó irányba visz. Szerencsés esetben rájövök, – és ahhoz nem is kell betegnek lenni – de vannak más megpróbáltatások: hogy életem alakulása, előrehaladása, megújulása, gyógyulása bizony akkor történik, ha úgy, mint a három király, én is otthagyom a biztonságot adó otthonomat, s elindulok Betlehem felé, sőt, le is térdepelek és kérem a magasságból a segítséget.

A három király örömmel tért haza, mert találkoztak az Istennel. Bízom benne, mi is tudunk találkozni 2019 karácsonyában az Istennel: tudjon megszületni a szívünkben, a mi családuink is Betlehem legyen, ahová beköltözhet az Isten.

vitéz Monostory Marcell
anarcsi parókus, kórházlelkész

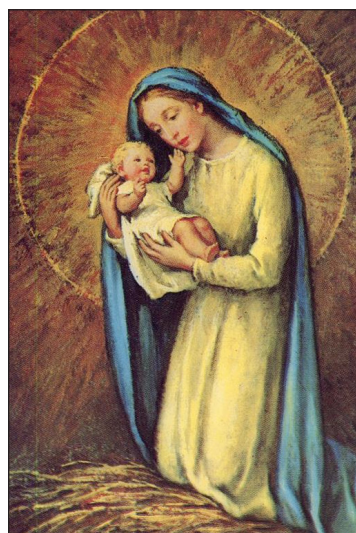
KARÁCSONYI GONDOLATOK

Egyküzdelmekben bővelkedő, hosszú életalkonyán az ADVENTI-KARÁCSONYI-ÚJÉVI ünnepkör számomra mindég az örömet, a reményt, a szeretetet, illetve a visszatekintést és a számvetést jelentette. Mindenféle karácsonyaim voltak az eltelt több, mint 82 esztendő folyamán. Díszes családi karácsonyok gyermekkoromban, Csíksomlyón és Csíkszeredában. Nyomorúságos, fázós, de mégis örömteli családi ünnep 1944 karácsonyán, a Vas megyei Jánosházán, majd 45-ben, a bajorországi Tüßlingben, egy alacsonyplafonú manzárdszobában, amelyben korábban megszületett az Édesanyám a harmadik lánytestvéremet.

44 karácsonyán, miközben távoli ágyúdörgést hallottunk, összebújtunk a fa alatt, szeretettel öleltük át egymást, a jászolbeli Kicsi Jézusra, a gondoskodó Gondviselésre bízva magunkat. 1946 és 47-ben aztán ismét itthon, Kolozsváron, a családi házunkból kegyesen átengedett egyetlen szobában, immár a négy testvéremmel. Mentünk büszkén az éjjeli misére, mint holmi új honfoglalók a Főtéri Szent Mihály templomba, ahol a diákkórusban az alt-szólót kellett énekelnem, a „Puer natus in Betlehem...” szárnyaló kánonjában. 1948-tól a csíkszentkirályi romos kúria kifűthetetlen nagyszobájában, a csodával határos módon mégis lett karácsonyfa alatt; a hátunk mögött, imára kulcsolt kézzel beóvataskodtak a jószándékú szomszédok is, együtt fohászkodtunk és énekeltünk, a jászolban született Kisjézusba vetve minden reménységünk. Aztán egy sötétebb Karácsony ötlük az eszembe 1956 decemberében, a kolozsvári Securitate pincecellájában, amikor csak a kolozsvári templomok behallatszó harangszava mutatta az időt és adta meg a hit feloldozó és megerősítő reménységét.

Szamosújváron és Peripráván, miután összebújva elzümmögtük a „Mennyből az angyal”-t, együtt énekeltük sorstársainkkal az „O, ce veste minunata !” (Óh, mely nagyszerű hír !) kezdetű dalt, amelytől - bizony - ma is könny szökik a szemembe... Utána felgyorsultak az évek és az évtizedek... Felnőttünk, családot alapítottunk és próbáltuk élehetővé tenni a mi kicsi világunkat Erdélyben, a Székelyföldön. Majd a megszületett gyermekeink örömét lesve ismét itthon, a „csudahideg Csík” földjén, mögöttünk a megfáradt, idős szüleinkkel. Majd nélkülük... tovább és tovább az élet sűrűjébe... Mára már csak az egyeztetés és a jó szervezés kérdése, hogy a három gyermekemet, családjaimmal és a hat unokámat ugyanabban az órában egy helyre lehessen terelni...

Karácsony, az örök Karácsony, Isten, haza és család, a szeretet, az öröm és a reménység hármasának a jegyében és abban a hitben, hogy ezt az ünnepet az utánunk jövők is ugyanúgy fogják megünnepelni, esetleg mireánk is emlékezve, de mindenképpen itthon, a Kárpát-koszorú övezte tájban:

Lélekben való megújulást és Istenünktől megáldott ünnepet kívánok minden rendtársnak és minden jóakarátú embernek !

2019 december

vitéz Nagy Benedek
nyugalmazott történelemtanár,
Csíkszereda

Székelyföldi karácsonyok „tükörcserepei”

Egy kicsit a népszokások felől közelítettem meg a karácsony szent ünnepét

Karácsony közeledtén bennünk, idősebbekben, önkéntelenül is felidéződnek a gyermekkori karácsonyok emlékei, „tükörcserepei”. Az adventi előkészület után az Ádám s Éva-esti gyermeki angyalvárás izgalma elevenedik fel bennünk, és mintha orrunkban éreznénk a székelyföldi erdőből hozott fenyő, a kályha ércből készült tetőlapján a káposztásfazékban fővő töltött káposzta illatát, és látnánk a szerényen díszített karácsonyfát, rajta nem a csillogó-villogó díszekkel, hanem azokkal a szimbolikus elemekkel, amelyek teljes jelentését gyermekként ha nem is tudtuk, de éreztük, hogy nélkülük nem érkezhethet meg az angyal. Gyermekkorunk karácsonyfájáról nem hiányozhatott egyetlen évben sem az alma, mert „A kis Jézus aranyalma, Boldogságos Szűz az anyja...”, a dió, hiszen a száraz vessző lombot, virágot, diót sarjaszt, a szerelmes Szűz pedig Isten Fiát szüli, és ott volt a magyar találmányú szaloncukor is. Nem a karácsonyfa alá helyezett ajándékok tömkelege bódított el, hanem az, hogy a kisgyermek fantáziájában kézzelfogható módon, fehér ruhában, szárnyakkal, majd később

észrevétlenül, valahogy mindig titokban, ajtót-ablakot sem nyitva, eljött az angyal, hirdelve, hogy a kis Jézus megszületett, örvendjünk. Majd szatyorral a kezünkben elindultunk énekelni a gyönyörű szép, titokzatos estében-éjben, rokonokhoz, ismerősökhöz, és alakos célzatú, a megtestesült Kisdedet szimbolizáló, borsszemű, gyermekeknek sült galambasokkal, valamint Isten hozzánk való szerelmét jelképező almával telt meg a szatyrunk. Annak is örvendtünk.

Az éjjeli misére gyermekként is elmentünk. Megcsodáltuk a betlehemi jászlat, és álmos-borongósan érkeztünk haza a töltött káposzta- és fenyő-illatú házba. Szüleink a hajnali misére nem keltettek fel, de a karácsonyi első napi szentmisén ismét ott voltunk, hogy a szent malaszt által megszülessék lelkünkben is Jézus, akinek fényességével az egész világ tündöklök. A karácsonyi ünnepi ebéd az asztalterítéssel kezdődött: előkerült a szekrényből az édesanyánk által szőtt magában mintás, rojtos abrosz, és az előző nap megfőzött ételekkel, megsült kalácsokkal – mert bűnnek tartották a szent napi főzést-sütést – teli asztal mellett együtt volt a család.

Az angyaltól és Jézuskától kapott szeretettel a szívünkben vártuk este a felnőtteket, akik a Jézus, megváltó Istenünk többszakaszos egyházi népénekkel köszöntötték a házat: „Jézus, megváltó Istenünk,/Kit Szent Atyánk nemzett nekünk,/(...)Egyenlő fenségben vele,/Előbb mint fény s világ leve./ Emlékezzél meg kegyesen,/Hogy egykor a Szűz kebléből,/Hozzánk rokon testet vevél,/Érettünk emberré levél.”

Másnap hajnalban az istványolás jelentette az élményt, mivel a felnőttek és a gyerekek együtt a Szent István vértanúról elnevezett sok-sok rokon és ismerős Istvánt köszöntötték. De előbb felkeltették a házigazdát a Házigazda, aluszol-e? kezdetű énekkel: „Háziaszony azt suttogja,/ van egy fazék káposztája,/ ha azt oda égeti,/ tőlünk megeheti,/ tőlünk megeheti./ (...) Házigazda azt suttogja,/ van egy korsó pálinkája,/ ha azt elcukrozza,/ tőlünk megihatja,/ tőlünk megihatja.” Az ünnephez hozzátartozott a másnap hajnali jánosolás, a Szent János pohara néven emlegetett szentélménynek az elvilágiasodott maradványa

is: „Dicső Szent Jánosnak ünnepét szenteljük,/ ma ő szent életét vígan énekeljük./ Kit a Krisztus Jézus legjobban szeretett,/ Őt mi is tiszteljük.” Majd jött az aprószentekelés, a fűzfából font nyolcágú aprószentekkel történő korbácsolás, az újesztendei szerencsekívánás archai-

kus fajtája, amellyel, a fiúgyermek és fiatal legények a betegség szellemét akarták távozásra kényszeríteni, nőknél a termékenységet, a gyermekeknél a növekedést elősegíteni. „Azt hallottam disznót öltek,/ hurkát, s kolbászt is töltöttek./Hoztam egy kis csípős tormát, széjjel szabad-e osztani? – mondták, és értették rajta a vesszőket. Majd ezt hallhattuk: „Aprószentek, Dávid, Dávid,/ künn a jégen korcsolyázik./ Elromlott a korcsolyája,/ nincsen, aki megcsinálja./ Fúrja, faragja, mégis a hátán hordozza.. Adjon Isten erőt, egészséget,/bő áldást és léleküdvösséget.” Az újévi zabhintéssel – mert a hideg Székelyföldön nem sok búza termett – a fiúgyermek a föld termésére, a mezei munkára, a család életére égi áldást, bőséget akartak ígézni.

Mi is Székelyföldről kívánunk erőt, egészséget, léleküdvösséget, égi áldást, bőséget minden Rendtársunknak és nemzettársunknak!

dr. vitéz Ambrus Ágnes
központi székkapitány

***Karácsonyi csillag fénye gyúl ki ma az égen,
árassz békét, szeretetet mindenki szívében
Hirdess nekünk öröm himnuszt isteni szeretet,***

***Lángoljon fel minden szívben az emberi szeretet!
Így lehessen nagyon boldog a mi Karácsonyunk.
Jó Istenünk, Édes Atyánk, ezért imádkozunk.***

Szép Ernő: Imádság

Ki ülsz az égben a vihar felett,
Én istenem hallgass meg engemet.

Hozzád megy szívem és ajkam dadog,
Hazámért reszketek, magyar vagyok.

A népekkel, ha haragod vagyon,
A magyarra ne haragudj nagyon.

Ne haragudj rá, bűnét ne keresd,
Bocsáss meg néki, sajnáld és szeresd.

Szeresd, vigyázz rá istenem, atyám,
El ne vesszen a sötét éjszakán.

Mert itt a népek nem tudják, mit ér,
Hogy olyan jó, mint a falat kenyér.

Hogy nem szokott senkit se bántani,
Lassú dallal szeretne szántani.

Édes istenem, te tudod magad,
A bárány nála nem ártatlanabb.

Te tudod ezt a fajtát, mily becses,
Milyen takaros, mily kellemetes.

Te tudod a barna kenyér ízét,
Te tudod a Tisza szőke vizét.

Te tudod, hogy itt milyen szívesen
Hempereg a csikó a füvesen.

Tudod a nyáj kolompját ha megyen,
Édes szőlőnket tudod a hegyen.

S keserű könnyeink tudod, Uram,

Hogy mennyit is szenvedtünk csakugyan,

S hogy víg esztendőt várunk mindenér,
S hisszük, hogy lesz még szőlő, lágym kenyér.

Oh, keljetek a magyart védeni,
Ti istennek fényes cselédei:

Uradnak mondd el forró, drága Nap,
Hogy kedveled te délibábodat.

Dicsérjed a Balatont, tiszta Hold,
Hogy szebb tükröd a földön sohse volt.

Csillagok, értünk könyörögjetek,
Kis házak ablakába reszketeg

Szerteszét este mennyi mécs ragyog...
Könyörögjetek értünk, csillagok!

